

Така бе си обяснявал Ванката до преди минута, обаче кога бе възвил стъпките си и бе тръгнал назад в смущението, бе изпъкнало друго обяснение, новото у баща му.

— Всичко това бе новото, плахото у него; дали не е пък, защото са го хванали.

— От срам за стореното? . . . бе си помислил преди минута.

И изведнџж баща му, и тоя тон, натъртен, самоуверен. Дълги дни го не бе чувал такъв. И Ванката, след първото слисване, усети някаква радост в сърцето си, сякаш предчувствие на нещо хубаво от тоя твърд тон на баща му.

— Наверно най-сетне се е решил да го даде под съд, — си помисли той, и отвърна доверчиво:

— Рекох още да походя-рано е още.

— Хайде да вървим, че съм гладен! — издума бащата. И двамата тръгнаха към къщи. Ванката, все с същата радост, по предчувствие за нещо хубаво.

В трапезарията ги отчакваше тъй познатата тъй дни на Ванката хароина: сложена трапеза и майка му става от стола при техното влизане — с угрижено лице, с заплакали очи, бледа . . . Братчето и сестричето — седнали до трапезата, мълчаливи, некак плахи — всичко така като да имаше умрел в къщи.

Виде се, доловила тоя път и та нища в лицето и в погледа на мъжа, майката на Ванката като да се ободри и впери и тя очакващ поглед в очите на мъжа си. Последният не се остави да го чакат. Снел шапката си, която закачи на закачалката, потривайки ръце и отивайки към местото си, той с радосно трептене на гласа издума.

— От сигорно место се научих, че тия дни сегашните падат . . . Нашият бе викан днес от княза . . .

Тия думи имаха магическо действие върху жената. Нейното лице цело светна; тя се прекръсти и, секаш подмладя на няколко години плачливото бледно лице на майката веднага изчезна, просиха и децата, размърдаха се и ненавикинали да се гаят на строгия си баща, те се спуснаха към „батю“ си, към Ванката и го затеглиха за двете ръце към софрата.

А лицето на Ванката се пак помрачи . . . След възгласа на баща си, из устата му излезе само едно продължително „а—ха—а!“

И седна на местото си, грижливо пазейки се да не погледне към страната на баща си.

Последният втикваше края на салфетката зад яката си отпреде, а ръцете му треперяха, и през зъбите му излезе едно тихо заплашително:

— Сега те ще видят! . . . Ванката чу. И дия от радостното, очакващото чувство не остана в душата му. Разсея с